

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **J. B.**, nar. X, st. přísl. M., bytem J, B. 3946/67, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2009 č.j. CPR-4534-1/ČJ-2009-9CPR-237

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Jihlava č.j. CPBR-1929/ČJ-2009-064065-SV ze dne 15.02.2009 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 téhož zákona uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byla stanovena na 10 let s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti uvedeného rozhodnutí. Podle ustanovení § 118 odst. 1 ZPC nebyla doba k vycestování z území České republiky stanovena, neboť žalobce byl dle ustanovení § 124 odst. 1 ZPC za účelem správního vyhoštění zajištěn. Bylo stanoveno, že dle § 120a odst. 1 ZPC se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování specifikované v ustanovení § 179 téhož zákona.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu zjistil, že zahájení řízení o správním vyhoštění ze dne 15.2.2009

předcházelo jednání, jímž žalobce porušil povinnosti cizince specifikované v ustanovení § 103 písm. d), n), r) ZPC. Svým jednáním naplnil skutkové podstaty přestupků specifikovaných v ustanovení § 157 odst. 1 písm. l), m), r), u) a v) tohoto zákona a dal správnímu orgánu I. stupně podnět k zahájení řízení o správním vyhoštění. V rámci tohoto řízení bylo ohledně žalobce zjištěno, že již dne 16.11.1999 mu byl Oddělením cizinecké policie Znojmo pod č.j. PJM-41/CP-ZP-ZN-99 vysloven zákaz pobytu na území České republiky na dobu jednoho roku. Pro spáchání trestného činu dle ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona (maření výkonu výše uvedeného správního rozhodnutí) pak byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě č.j.ST 149/2000 ze dne 27.03.2000 odsouzen k trestu odnětí svobody. Poté mu dne 03.05.2000 bylo rozhodnutím Oddělení cizinecké policie Znojmo č.j. PJM-15/CP-ZN-SV-2000 uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti do 03.05.2005, přičemž doba k vycestování mu byla stanovena do 17.05.2000. Odkladný účinek rozhodnutí byl vyloučen. Žalobce byl dále Okresním soudem ve Znojmě v řízení vedeném pod č.j.17 T 104/2004 odsouzen pro spáchání trestného činu výtržnictví dle ustanovení § 202 odst. 1 trestního zákona ve spolupachatelství dle ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona k trestu odnětí svobody s odkladem na zkušební dobu.

V průběhu řízení byl se žalobcem dne 15.02.2009 sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení dle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu. Žalobce byl seznámen s důvody sepsání protokolu, byl řádně poučen, přičemž následně využil svého práva a po poradě se svým zástupcem odmítl vypovídat. Jelikož byl skutkový stav věci pro postup dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 ZPC v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 téhož zákona spolehlivě zjištěn, byla správním orgánem I. stupně zjišťována případná existence důvodů, které by účastníku řízení bránily ve vycestování do domovského státu. Správní orgán I. stupně tedy v řízení dále postupoval ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu a podle ustanovení § 120a ZPC si vyžádal závazné stanovisko ministerstva, zda je vycestování cizince možné. Z následně obdrženého závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky vydaného pod ev. č. ZS10215 dne 15.02.2009 bylo zjištěno, že v případě žalobce nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství a jeho vycestování je tedy možné. Jelikož žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou skutečnost, která by znamenala zásah do jeho soukromého a rodinného života, vydal na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně dne 15.02.2009 rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, stanovil na 10 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání s tím, že je odůvodní do 15 dnů. Dne 10.03.2009 bylo doručeno odůvodnění odvolání, v němž je v bodu 1) napadáno nepřiznání postavení účastníka řízení spojeného s uplatňováním práv a povinností cizince jménem B.M., nar. X, státní příslušnost M., která je manželkou žalobce. V odvolání bylo apelováno na skutečnost, že o existenci manželství účastníka řízení správní orgán I. stupně věděl, jelikož současně vede řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Pochybení správního orgánu tedy bylo spatřováno především v nesplnění povinnosti vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu. V dalším bodě odvolání žalobce označil vydané rozhodnutí za nezákonné pro rozpor s ustanovením § 119a odst. 2 ZPC s tím, že představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života cizince především proto, že žalobce s paní B.M. usiluje o sloučení rodiny a paní B.M. má v České republice povolen trvalý pobyt, má zde zaměstnání i majetek a je tedy do české společnosti zcela integrována. V postupu správního orgánu I. stupně při zkoumání dopadů do soukromého a rodinného života cizince spatřoval žalobce rozpor se zákonem, s mezinárodními předpisy, ale i s čl. 9 pokynu ředitele Policie České republiky, Služby cizinecké policie č. 223

z 18.12.2008. Vzhledem k uvedenému v odvolání navrhl, aby bylo rozhodnutí o uložení správního vyhoštění zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházel, a poté se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami. Dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení bylo postupováno plně v souladu se správním řádem i ZPC. Správní orgán I. stupně dle mínění žalovaného zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo následně správním orgánem I. stupně přijato. V odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí je také uvedeno, jakými úvahami byl správní orgán I. stupně veden při hodnocení důkazů. Správní vyhoštění tedy bylo dle názoru žalovaného uloženo v souladu s právními předpisy. Podle § 2 odst. 4 správního řádu jsou správní orgány povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Je přitom v obecném zájmu, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.

Z historie žalobcova pobytu bylo zjištěno, že tento na území České republiky pobýval na základě platného víza naposledy dne 18.11.2004. Při kontrole motorového vozidla v Jihlavě dne 14.02.2009 ve 14.30 hodin bylo zjištěno, že se žalobce prokazuje celkovým padělkem řidičského průkazu znějícího na jméno T.B. Následně provedeným daktyloskopickým srovnáním otisků dvou prstů za účelem zjištění totožnosti bylo zjištěno, že se jedná o občana Mongolska jménem J.B., nar. X, který přicestoval na území České republiky dne 20.10.1999. Dne 16.11.1999 mu byl Oddělením cizinecké policie Znojmo pod č.j. PJM- 41/CP-ZP-ZN-99 vysloven zákaz pobytu na území České republiky na dobu jednoho roku pro neoprávněnou výdělečnou činnost. Jelikož i následně pobýval na území České republiky, ačkoli mu výše uvedeným rozhodnutím byl takový pobyt zakázán, byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě č.j.3 T 149/2000 ze dne 27.03.2000 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro spáchání trestného činu dle ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona (maření výkonu výše uvedeného správního rozhodnutí). Poté mu bylo dne 03.05.2000 rozhodnutím Oddělení cizinecké policie Znojmo č.j. PJM- 15/CP-ZN-SV-2000 uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti do 03.05.2005 pro existenci nebezpečí, že by svým pobytem na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Doba k vycestování mu byla stanovena do 17.05.2000 a odkladný účinek rozhodnutí byl vyloučen. Následně byl účastník řízení Okresním soudem ve Znojmě v řízení č.j.17 T 104/2004 odsouzen pro spáchání trestného činu výtržnictví dle ustanovení § 202 odst. 1 trestního zákona ve spolupachatelství dle ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona k trestu odnětí svobody s odkladem na zkušební dobu.

K námitce ohledně nepřiznání postavení účastníka řízení paní B.M. žalovaný poznamenal, že v průběhu celého řízení nebylo ze strany jmenované učiněno prohlášení ve smyslu ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu, na jehož základě by byl správní orgán nucen ji považovat za účastníka řízení, dokud by se neprokázal opak. Paní B.M. je cizinkou pobývající na území České republiky na základě vydaného povolení k pobytu, k České republice tedy není vázána státoobčanským svazkem. Při zohlednění této skutečnosti (a pro dokreslení stavu věci i skutečností zjištěných správním orgánem I. stupně k pravosti předloženého oddacího listu v rámci řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky) proto nebylo pochybením, že správní orgán I. stupně tuto cizinku

nepovažoval za účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žalovaný na tomto místě konstatoval, že spisový materiál vedený k žádosti účastníka řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky i s provedenými zjištěními byl jedním z podkladů při sepisování protokolu o vyjádření účastníka správního řízení i při vydání předmětného rozhodnutí, a poté uvedl, že bez učinění prohlášení ve smyslu ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu se tedy v daném případě nelze postavení účastníka řízení účinně dovolávat.

Odvolací orgán dále uvedl, že posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 ZPC. V průběhu řízení nebyly zjištěny takové rodinné vazby k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu citovaného ustanovení. Na tomto závěru nemůže změnit nic ani skutečnost, že na území České republiky žije manželka účastníka řízení, která je státní občankou Mongolska s uděleným povolením k pobytu na území České republiky. Případný rodinný život žalobce s manželkou může pokračovat mimo území České republiky nebo na území Mongolská, které je jejich společnou zemí státního občanství.

Žalovaný je toho názoru, že uložené správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřené v porovnání s dopadem, který může způsobit. V tomto ohledu je nezbytné zvažovat intenzitu protiprávního jednání (žalobce) a jeho závažnost. V pojetí právního státu pak je nezbytné též posuzovat vztah účastníka řízení k dodržování zákonů platných na území státu, kde se zdržuje. V konkrétním pojetí je dle žalovaného nezbytné konstatovat, že žalobce nerespektuje právní řád České republiky do té míry, že za svá jednání byl několikrát trestně stíhán. Trestní řízení je přitom v rámci pojetí práva krajním postupem, pokud již ostatní prostředky k nápravě selhaly nebo by pro závažnost spáchaných skutků (jejich nebezpečnost pro společnost) byly zjevně neúčinné. Obecný zájem společnosti tak zde zcela zřetelně převažuje nad případným zásahem do soukromého a rodinného života účastníka řízení, jež je v jeho případě založen na pouhé fikci manželství s paní B.M., protože nelze účelově bagatelizovat nebo promíjet neustálé porušování právních předpisů, které opakovaně dosahuje takového stupně nebezpečnosti činu pro společnost, že je popsáno ve skutkových podstatách úmyslných trestných činů. Za daných podmínek tedy nelze argumentovat snahami o sloučení rodiny v souladu se směrnicí Rady 2003/86/ES z 22.09.2003, neboť ta je uplatnitelná pouze v případech, kdy žadatel nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost a na území státu pobývá legálně.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve konstatoval, že doba vyhoštění byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně stanovena ve výrokové části jeho rozhodnutí tak, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky se stanoví na 10 (deset) let a tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Takto formulované rozhodnutí je však dle žalobce nicotné, neboť trpí vadou, jež je činí zjevně vnitřně rozporným ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu. Napadeným rozhodnutím totiž byla žalobci doba, kdy mu nelze umožnit vstup na území, stanovena dvojím způsobem, kdy tato dvojí doba se nepřekrývá a je ve vzájemném rozporu. Podle § 118 odst. 1 věta třetí ve spojení s § 119 odst. 1 ZPC policie stanoví tuto dobu. Tato doba ve smyslu těchto ustanovení je však odlišná od vykonatelnosti rozhodnutí, což je vlastnost rozhodnutí jako takového, která s uvedenými ustanoveními nijak nesouvisí. Je tedy zřejmé, že pokud žalovaný stanovil dobu, kdy nelze umožnit vstup žalobci, na 10 let a zároveň v jedné větě stanovil dobu, kdy nelze žalobci umožnit vstup, na dobu

vykonatelnosti rozhodnutí, rozhodl způsobem zjevně vnitřně rozporným, neboť doba 10 let a doba vykonatelnosti rozhodnutí nejsou totožné termíny, nepřekrývají se a mají odlišný způsob svého počátku a konce.

Žalobce dále namítl, že mu bylo upřeno právo na právní pomoc stanovené článkem 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce byl zajištěn 14.2.2009 v sobotu, řízení bylo zahájeno 15.2.2009 v neděli a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správnímu orgánu bylo již od 14.2.2009 známo, že žalobce požaduje právní pomoc svého právního zástupce, Mgr. Marka Sedláka. Pracovníci správního orgánu ve dnech 14.2.2009 a 15.2.2009 byli s právním zástupcem Mgr. Markem Sedlákem ve spojení jak mobilním telefonem žalobce, tak prostřednictvím pevné linky správního orgánu. Právní zástupce pracovníkům správního orgánu opakovaně vysvětlil, že je víkend a že se ze soukromých důvodů nemůže dostavit k žádným úkonům prováděným se žalobcem. Přesto správní orgán I. stupně během neděle 15.2.2009 provedl kompletní řízení včetně vydání rozhodnutí. Je sice pravdou, že pro vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění je stanovena podle § 169 odst. 5 ZPC doba 7 dnů, avšak v daném případě je zcela zjevné, že nebyl důvod provádět celé řízení v I. stupni během jediného dne pracovního klidu (neděle) za situace, kdy správnímu orgánu bylo známo, že žalobce má právního zástupce, který se však ze soukromých důvodů nemůže v neděli dostavit k neplánovaným úkonům. Řízení o správním vyhoštění je běžným správním řízením a jeho bezdůvodné provádění během jediného dne pracovního klidu nemá žádné zákonné opodstatnění, a to zvláště za situace, kdy to zjevně vede k omezení práva na právní pomoc.

V další námitce žalobce poukázal na § 119a odst. 2 ZPC, podle kterého rozhodnutí o vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do rodinného života. Z hlediska tohoto ustanovení vyplývá, že zákon uznává, že kromě cizince, s nímž je vedeno řízení, mohou existovat další dotčené osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svém právu na ochranu rodinného života a jsou tedy účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Takovou osobou je nepochybně manželka žalobce, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt, má zde zaměstnání a veškerý svůj majetek. Tato skutečnost byla správním orgánům obou stupňů v době vydání rozhodnutí známa jednak z vlastní úřední činnosti a jednak z výpisů z evidencí cizinců žalobce, kde je zapsána jeho manželka, jakož i rodinný stav žalobce. Za této situace je dle mínění žalobce závažným pochybením, pokud nebylo s jeho manželkou jednáno jako s dalším účastníkem řízení a nebylo jí umožněno uplatnění jejích procesních práv.

Argumentace žalovaného obsažená v napadeném rozhodnutí, že manželka žalobce neučinila prohlášení ve smyslu ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu, je pak v rozporu se zákonem i se skutečností. Pokud správní orgány o existenci manželky žalobce a jejím pobytu na území České republiky věděly, měly s ní jako s účastníkem řízení jednat z úřední povinnosti. Mimo to § 28 odst. 1 správního řádu říká, že za účastníka je považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, pokud se neprokáže opak, přičemž pro toto „tvrzení“ není předepsána žádná forma. Pokud tedy manželka žalobce správního orgánu ve svém odvolání vytýkala, že s ní nejednal jako s účastníkem řízení, jednalo se nepochybně o tvrzení podle uvedeného ustanovení.

Vzhledem k tomu, že žalobce žije v České republice společně se svojí manželkou, veškerý svůj majetek mají v České republice a jsou zde integrováni, je zřejmé, že správní vyhoštění je v rozporu s § 119a odst. 2 ZPC, neboť je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Argumentace žalovaného, že

rodinný život žalobce s manželkou může pokračovat mimo území České republiky nebo v Mongolsku, je v rozporu se smyslem ochrany rodinného života. Žalovaný naprosto ignoruje, že rodinný a soukromý život neobsahuje pouhý fakt, že manželé jsou spolu na území jednoho státu, ale že s tím souvisí spousta osobních, majetkových a pracovních vazeb vytvořených a existujících na území České republiky, které umožňují fungující a spokojený rodinný život. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí činí poznámky o „pouhé fikci manželství“, čímž v podstatě zpochybňuje existenci manželství žalobce a jeho manželky, činí si v rozporu s ustanovením § 57 odst. 1 správního řádu nezákonný úsudek o otázce osobního stavu.

Žalobce dále poukázal na to, že byl Okresním soudem v Jihlavě dne 25.5.2009 nepravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za trestné činy padělání a pozměňování veřejné listiny a řízení bez řidičského oprávnění, přičemž mu s ohledem na jeho rodinný život na území České republiky nebyl uložen trest vyhoštění. Má za to, že je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, aby soud v trestní věci zohlednil rodinný život žalobce na území České republiky v jeho prospěch a neuložil trest vyhoštění a správní orgán ve stejné době zásah do rodinného života žalobce posoudil odlišným způsobem. Ačkoliv ve zmíněném trestním řízení soud konstatoval, že k předchozím odsouzením žalobce není možno přihlížet, neboť jsou zahlazena, správní orgán - opět v rozporu se zásadou legitimního očekávání - ve stejné době těmito předchozími odsouzeními odůvodnil správní vyhoštění uložené žalobci na dobu 10 let.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla v daném případě stanovena v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 ZPC ve spojení s příslušnými ustanoveními § 119 téhož zákona. Z dikce ustanovení § 118 ZPC plyne, že správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je mj. spojeno se stanovením doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, přičemž tuto dobu stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění. Stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je bezprostředně svázáno s výrokem o důvodech uložení správního vyhoštění, tedy s důvody, které jsou ve výroku rozhodnutí náležitě uvozeny konkrétními právními ustanoveními. Jejich vzájemná koexistence je v rozhodnutí o správním vyhoštění naprosto nezbytná, což vyplývá již z návěti ustanovení § 119 ZPC. Namítané vztahení vykonatelnosti předmětného rozhodnutí k době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, se odvíjí od změny ZPC, která byla provedena zákonem č. 428/2005 Sb., s účinností od 24.11.2005. Uvedenou změnou zákona byl termín „doba platnosti“ rozhodnutí nahrazen termínem „doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území“. Důvody suspendující výkon rozhodnutí o správním vyhoštění jsou v zákoně výslovně stanoveny a vyplývají především ze ZPC (ustanovení § 119 odst. 5, 6; ustanovení § 119a odst. 4; ustanovení § 42e odst. 2; ustanovení § 172 odst. 3; ustanovení § 179), ale též ze zákona č. 325/1999 Sb. (ustanovení § 32 odst. 5). Na základě výše uvedeného lze dovodit, kdy k výkonu rozhodnutí dochází a proč tedy doba, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území, koresponduje s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Cílem provedené novelizace ZPC bylo odstranění rozporu, kdy doba platnosti rozhodnutí běžela i tehdy, když bylo rozhodnutí nevykonatelné (např. z důvodu podání žádosti o azyl). V řadě případů tak správní vyhoštění skončilo, potažmo marně uplynula doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, aniž by bylo vykonáváno, případně byla jeho doba podstatně zkrácena. Po provedené novelizaci je nutno dobu, po kterou nelze cizinci na základě rozhodnutí o správním vyhoštění umožnit vstup na území, přizpůsobovat době vykonatelnosti rozhodnutí, která ve většině případů počíná běžet uplynutím lhůty stanovené k vycestování cizince z území.

K námitce, že žalobci bylo postupem správních orgánů upřeno právo na právní pomoc, žalovaný uvedl, že žalobce již v úředním záznamu o předvedení dle ustanovení § 63 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) využil svého práva na poskytnutí součinnosti k zajištění právní pomoci na vlastní náklady dle ustanovení § 24 odst. 4 tohoto zákona. Požádal o vyrozumění svého advokáta pana Marka Sedláka o svém zajištění. Dne 14.02.2009 v 16.00 hodin byl ppor. J.S. jmenovaný advokát telefonicky vyrozuměn. Uvedl, že se žádný z pracovníků jeho advokátní kanceláře nemůže dostavit, a proto bude v případě potřeby kontaktovat Inspektorát cizinecké policie Jihlava telefonicky. Na základě komunikace se svým právním zástupcem žalobce následně u jednotlivých úkonů v řízení odkazoval na skutečnost, že po předchozí telefonické domluvě s právníkem odmítá vypovídat, přičemž zároveň odmítal vypracované písemnosti podepsat. Žalovaný je toho názoru, že postupem správního orgánu I. stupně nebylo právo, jež je zaručeno článkem 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dotčeno. Hlavním významem práva na právní pomoc je odpovídající povinnost mj. i správních orgánů nebránit účastníku řízení, aby v řízení využíval právní pomoci. V uvedeném smyslu nesmí uvedené orgány bránit oprávněnému zástupci poskytujícímu právní pomoc, aby se účastnil řízení či aby v řízení jednal jménem zastoupeného. Nesmí bránit ani tomu, aby se zastoupený v průběhu řízení se svým zástupcem přiměřeně radil. V předmětném řízení byl právní zástupce účastníka řízení na žádost účastníka řízení vyrozuměn. Sám zvolil formu telefonických právních rad zastoupenému a nepožadoval svou osobní přítomnost u řízení. Správní orgány nemohou požadovat osobní účast právního zástupce v průběhu řízení, pokud on sám považuje zvolenou formu zastoupení a právních rad (v uvedeném případě telefonické konzultace) za dostatečné.

Co se týče žalobních námitky, že s manželkou žalobce nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, námitky nepřiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce a námitky, v níž žalobce rozporuje stanovisko správních orgánů ohledně jeho trestní zachovalosti, žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že tyto námitky již byly (z hlediska obsahu i rozsahu) dostatečně vypořádány v napadeném rozhodnutí. Rovněž byly projednány a náležitě odůvodněny Ministerstvem vnitra České republiky, Odborem azylové a migrační politiky v rámci přezkumného řízení vedeného pod č.j. OAM-239/SŘ-2009, které bylo usnesením č.j. OAM-239-11/SŘ-2009 ze dne 02.11.2009 zastaveno, neboť bylo shledáno, že napadeným rozhodnutím ani řízením, jež mu předcházelo, nebyl porušen zákon.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval svou námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající ve spojení doby vykonatelnosti rozhodnutí a doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, přičemž poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 2 As 65/2008-69, v němž jmenovaný soud konstatoval, že pro výrok správního rozhodnutí, kterým dochází k závaznému určení o přerušení, resp. stavění běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky ve smyslu § 118 odst. 1 ZPC (formou spojení běhu této doby s vykonatelností rozhodnutí), je nutno hledat odpovídající zákonnou normu, která rozhodnutí tohoto druhu umožňuje. Neexistuje ale ustanovení zákona, které by stavění doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky výrokem správního rozhodnutí umožňovalo. Rovněž zákon nikde neuvádí, že doba vykonatelnosti rozhodnutí je shodná s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. V takovém případě je výrok rozhodnutí správního orgánu nezákonný. Způsob, jakým se snaží žalovaný vyložit stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, svědčí o tom, že žalovaný vnímá institut správního vyhoštění nikoliv jako opatření, ale jako sankci, kterou je nutné

bezpodmínečně vykonat i přesto, že v průběhu doby již nebude dána hrozba narušení veřejného pořádku ze strany cizince, případně zájem na vycestování cizince ze strany státu bude překonán zájmem na dodržení mezinárodních závazků, týkajících se například základních práv a svobod.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 118 odst. 1 ZPC, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Doba vycestování z území se nestanoví, pokud je cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Je-li důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek nebo bezpečnost smluvních států, informuje policie cizince o skutečnosti, že požádá o zařazení záznamu k jeho osobě do informačního systému smluvních států a poučí tohoto cizince o důsledcích tohoto opatření.

Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 ZPC policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 10 let, jestliže cizinec opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 ZPC policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 ZPC policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 119a odst. 2 ZPC rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 169 odst. 5 ZPC o správním vyhoštění rozhodne policie do 7 dnů od zahájení řízení; nemůže-li policie v této lhůtě rozhodnout, je povinna o tom účastníka řízení s uvedením důvodů uvědomit.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci nedošlo k nezákonnému stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky. Rozšířený senát NSS v usnesení čj. 1 As 106/2010 - 83 uzavřel, že „Ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24.11.2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. Nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24.11.2005 do 31.12.2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.“

Ze samotného znění § 118 odst. 1 ZPC nevyplývá, že by doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla vázána na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud však správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí určil, že doba deseti let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí, využil tímto své pravomoci stanovit v rozhodnutí i počátek této doby. Přestože rozšířený senát ve výše citovaném usnesení přisvědčil názoru, že správní orgán je oprávněn navázat počátek doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, na uplynutí lhůty pro vycestování z území, nevyloučil tím jiné způsoby určení počátku předmětné doby. Tento závěr ostatně vyplývá i z formulace právní věty vyslovené ve výroku I. rozhodnutí rozšířeného senátu, ve které byla pouze příkladem uvedena situace, kdy je počátek dané doby určen uplynutím lhůty pro vycestování z území. V posuzované věci byl tedy správní orgán rozhodující v prvním stupni na základě § 118 odst. 1 ZPC oprávněn stanovit počátek doby, po kterou není možné žalobci umožnit vstup na území, také tím způsobem, že ji navázal na dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění (shodně viz rozsudek NSS ze dne 7.3.2012 č.j. 8 As 59/2011 – 82).

Za neopodstatněnou považuje soud námitku žalobce, že mu postupem správního orgánu v dané věci bylo upřeno právo na právní pomoc garantované článkem 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobci byl umožněn telefonický kontakt se svým právním zástupcem již při jeho předvedení na policii dne 14.2.2009, jak prokazuje úřední záznam o předvedení ze dne 14.2.2009 č.j. CPBR-1929/ČJ-2009-064065-SV, podle něhož předvedená osoba, tj. žalobce, využila práva na poskytnutí součinnosti k zajištění právní pomoci na vlastní náklady podle § 24 odst. 4 zákona o policii. Jím označený advokát byl telefonicky vyrozuměn policií dne 14.2.2009 v 16:00 hod., kdy uvedl, že se žádný z pracovníků jeho advokátní kanceláře nemůže dostavit a že v případě potřeby bude kontaktovat inspektorát cizinecké policie telefonicky. Také z vlastních žalobních tvrzení vyplývá, že právní zástupce žalobce byl v průběhu správního řízení o uložení správního vyhoštění žalobci v telefonickém kontaktu se správním orgánem.

Soud považuje v daném směru za podstatnou především tu skutečnost, že žalobce v průběhu řízení nedal ničím najevo, že trvá na osobní přítomnosti svého právního zástupce. Zřejmě se spokojil s instrukcemi, které od svého zástupce obdržel po telefonu, o čemž svědčí jeho prohlášení zachycené v protokolu ze dne 15.2.2009 o vyjádření účastníka správního řízení, že k uvedené věci *po předchozí telefonické domluvě se svým právním zástupcem* panem Markem Sedlákem odmítá vypovídat. Zvolený advokát tedy poskytl žalobci právní pomoc telefonicky, přičemž z obsahu spisového materiálu nelze dovodit, že by žalobce požadoval ještě jinou formu právní pomoci, např. v podobě osobní přítomnosti advokáta.

Tvrzení žalobce, že se jeho právní zástupce nemohl během víkendu ze soukromých důvodů dostavit k žádným procesním úkonům prováděným se žalobcem, je za situace, kdy z ničeho nevyplývá, že by se žalobce osobní přítomnosti právního zástupce při těchto úkonech domáhal, zcela bezpředmětné.

Názor žalobce, že v daném případě nebyl důvod provádět celé řízení v prvním stupni během jediného dne, který navíc připadl na den pracovního klidu, je toliko subjektivním přesvědčením žalobce, které soud nesdílí. ZPC stanoví v § 169 odst. 5 pro rozhodnutí o správním vyhoštění velmi krátkou lhůtu v řádu dnů, a je proto zákonnou povinností správního orgánu v těchto věcech činit veškeré úkony s největším urychlením. Do sedmidenní lhůty pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění se samozřejmě započítávají i soboty a neděle, a proto nelze vyloučit (ba naopak, je to velmi pravděpodobné), že procesní úkony budou ze strany správního orgánu činěny i v těchto dnech. S tímto faktem musí počítat též advokáti, kteří hodlají poskytovat cizincům v řízení o uložení správního vyhoštění právní pomoc. Zákonu rovněž nijak neodporuje, je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno v ten samý den, kdy bylo řízení o uložení správního vyhoštění zahájeno. Takový postup bude naopak vzhledem ke značné krátkosti výše zmíněné lhůty pro vydání rozhodnutí v daném typu řízení velmi častý, mnohem častější, než je tomu u jiných správních řízení, která nejsou tak krátkými lhůtami limitována.

Neobstojí ani námitka, v níž žalobce dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z toho, že správní orgány obou stupňů nejednaly s jeho manželkou jako s dalším účastníkem řízení a neumožnily jí uplatnění jejích procesních práv. Uvedená žalobní námitka spočívá na tvrzení o zásahu do práv třetí osoby – žalobcovy manželky, nikoliv do práv žalobce samotného, se kterým bylo jako s účastníkem řízení v dané věci jednáno. Žalobní legitimace v přezkumném soudním řízení může být založena výhradně na tvrzení o zkrácení *vlastních* práv, nikoliv práv jiných subjektů (viz § 65 odst. 1 s.ř.s. – „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen...“, § 65 odst. 2 s.ř.s. „...tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší ...“). Žalobci nepřisluší, aby v řízení před soudem vystupoval v pozici subjektu hájícího práva jiných osob. Byla-li jeho manželka postupem správního orgánu v řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, zkrácena na svých právech, nic jí nebránilo v tom, aby proti napadenému rozhodnutí podala u soudu správní žalobu, stejně jako to učinil sám žalobce.

Neopodstatněnou shledal soud také námitku, že rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci je v rozporu s § 119a odst. 2 ZPC, neboť jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Nejprve je nutno zdůraznit, že pokud si cizinec začne budovat rodinné, pracovní a jiné vazby na území jiného státu v době, kdy je jeho *nelegální* pobyt na území tohoto státu spojen s opakovaným porušováním právních předpisů, nemohou být jím vytvořené vazby samy o sobě považovány za překážku, která by a priori bránila vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán v dané věci posoudil otázku, zda je zájem státu nadřazen osobním a rodinným poměrům žalobce, a dovodil, že protiprávní jednání, jichž se žalobce v minulosti opakovaně dopustil, jsou, a to i ve svém souhrnu, natolik závažná, že je nutné přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je přiměřeným zásahem jeho do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Při vydání takového rozhodnutí je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem

chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.2.2007, č.j. 10 Ca 330/2006 - 89, dostupný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod [Sb. NSS 1230/2007](#)). V daném případě žalobcem namítané, avšak *ničím nedoložené* rodinné a jiné vazby nemohou převážit nad zásadním a dlouhodobým porušováním právních norem, kterého se žalobce v minulosti na území České republiky opakovaně dopustil a které svědčí o tom, že těmito normami pohrdá a respektovat je nehodlá. Co se týče jednotlivých provinění žalobce proti normám cizineckého práva, porušení trestněprávních norem a nerespektování uložených zákazů pobytu a správních vyhoštění, soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí, kde jsou všechna tato protiprávní jednání žalobce vypočtena. Obsáhlý výčet těchto porušení zákona zároveň vyvrací pravdivost žalobcova tvrzení, že je v České republice plně integrován.

Soud nemohl nechat bez povšimnutí, že žalobce v řízení o uložení správního vyhoštění *ničím nedoložil* v žalobě namítanou existenci „spousty osobních, majetkových a pracovních vazeb vytvořených a existujících na území České republiky, které umožňují fungující a spokojený rodinný život.“ Důsledkem jeho procesní taktiky spočívající v odmítnutí vypovídat k předmětu řízení je skutečnost, že v řízení nebyly prokázány žádné okolnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, z nichž by bylo možné dovodit, že rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do této sféry. K takovému závěru nelze dospět pouze na základě skutečnosti, že na území ČR pobývá žalobcova manželka, která se na rozdíl od žalobce žádného protiprávního jednání nedopouští. Jak již bylo zmíněno shora, zájem na ochraně společnosti a veřejného pořádku v daném případě znatelně převažuje nad zájmem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce, a tedy i jeho soužití s manželkou na území ČR (samozřejmě za předpokladu, že jejich manželství plní svou funkci a není jen formálním svazkem bez reálného naplnění, což v řízení rovněž nebylo *ničím* prokázáno). Argumentace žalovaného, že rodinný život žalobce s manželkou může pokračovat mimo území České republiky, např. v Mongolsku, které je společnou zemí jejich původu, je konstatováním, které je v návaznosti na výše uvedený závěr o převaze zájmů státu a společnosti nad ochranou tvrzených, avšak *ničím* neprokázaných soukromých a rodinných vazeb žalobce plně oprávněné.

Při zvážení všech shora uvedených skutečností tedy soud dospěl k jednoznačnému závěru, že přezkoumávané rozhodnutí o vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život.

Zmínka žalovaného o „pouhé fikci manželství“ žalobce s paní B.M. obsažená v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí jde zcela nad rámec nosných důvodů tohoto rozhodnutí, a proto nemůže mít vliv na závěr o jeho zákonnosti.

Poukaz žalobce na to, že byl Okresním soudem v Jihlavě dne 25.5.2009 nepravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za trestné činy padělání a pozměňování veřejné listiny a řízení bez řidičského oprávnění, přičemž mu s ohledem na jeho rodinný život na území České republiky nebyl uložen trest vyhoštění, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí rovněž zcela bezpředmětný. K této skutečnosti nemohly správní orgány obou stupňů přihlížet z toho prostého důvodu, že nastala až po vydání napadeného rozhodnutí. Také pro rozhodování soudu je uvedená skutečnost nepodstatná, neboť podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný správní orgán nemohl porušit zásadu legitimního očekávání, jak žalobce nesprávně namítá, protože v době

jeho rozhodování ještě neexistovalo později vydané (a navíc, jak žalobce sám uvádí, nepravomocné) odsuzující rozhodnutí Okresního soudu v Jihlavě ze dne 25.5.2009. Soud k tomu pro úplnost dodává, že ani existence žalobcem zmiňovaného odsuzujícího rozhodnutí trestního soudu by správnímu orgánu nebránila ve vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci, neboť závěry obsaženými v odsuzujícím rozsudku není správní orgán, který o věci rozhoduje podle odlišné právní úpravy než trestní soud, nikterak vázán. To platí nejen pro posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince rozhodnutím o jeho vyhoštění, ale též pro možnost správního orgánu zohlednit při rozhodování o uložení správního vyhoštění trestnou činnost, které se cizinec na území České republiky v minulosti dopustil, třebaže podle trestněprávních předpisů se v důsledku zahlazení odsouzení na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. Právní fikce, že na odsouzeného se hledí, jako by nebyl odsouzen, se uplatní při rozhodování trestního soudu podle příslušných trestněprávních norem, zejména při ukládání trestu. Tato fikce však v žádném případě neznamená, že dřívější pravomocný odsuzující rozsudek již právně neexistuje a že pachatel v minulosti žádný trestný čin nespáchal. Na tomto místě je třeba rovněž zdůraznit rozdíl mezi trestem za spáchání trestného činu a správním vyhoštěním. Jak správně poznamenal sám žalobce ve své replice, správní vyhoštění není sankcí, ale opatřením sloužícím k ochraně veřejného pořádku. Aby mohl být tento účel sledovaný uložením správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 ZPC naplněn, je správní orgán při posuzování toho, zda cizinec na území ČR opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí, oprávněn zohlednit jakoukoliv předchozí úmyslnou kriminální činnost cizince bez ohledu na to, zda se na cizince odsouzeného za její spáchání v důsledku zahlazení odsouzení podle trestněprávních norem hledí, jako by nebyl odsouzen. Pokud tak správní orgán v posuzované věci učinil, nejednal tedy v rozporu se zákonem (a z výše uvedeného důvodu nemohl porušit ani zásadu legitimního očekávání).

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

**zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu
lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 29. června 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.